

efter Vejret. »Forresten stod Døren aaben, . . . Deres Madamme var ifærd med at feje derude, og da hun fortalte os, at der var nogen inde hos Dem, bad vi hende om at vise os herind . . . Det er ellers rigtig gode Radiser, De holder.«

Hun udsøgte sig med Omhu en ny af Assiettens Beholdning, dyppede den i Saltkarret og satte sine skinnende hvide Tænder i den.

»De er virkelig modig, Frøken Nanny! Veed De, hvem det var, der for et Øjeblik siden forlod mig?«

»Ja, det var jo Hr. Sidenius. Hans Stemme tager man virkelig ikke let fejl af.«

»Og det siger De saadan ganske rolig. Sæt nu, at De var kommen blot to Minutter senere, — saa var De løbet lige i Armene paa ham.«

»Nu ja, det havde maaske været ganske behageligt.«

Dyhring truede smilende ad hende med Fingren.

»Slemme — letsindige — ryggesløse Frøken Nanny! Hvad skal man dog tænke om Dem?«

»Aa —«, sagde hun og gav sig til at mønstre alle Retterne paa Bordet. »De skal tænke, at jeg er gruelig sulten, og at jeg kunde have den største Lyst til at spise Frokost hos Dem . . . her er saa mange lækre Sager. Ym . . . Gaaseleverpostej! Min Livret! . . . Naa, men lad os komme til Forretningerne«, afbrød hun sig selv, viskede